

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๘
ขึ้นเวที

ฟ้าหญิงได้โทรมานี้ว่าจะมา เราโทรตอบไปว่าจะไปเองเราไม่ให้ท่านมา บางทีอยู่ในโรงพยาบาลด้วย เราไม่ให้มาเราไปเอง วันเราไปกรุงเทพโทรศัพท์สวนมาว่าจะมาที่นี้ ก็พอดีทางนี้บอกว่าท่านไปกรุงเทพแล้ว เราไปพักที่กรุงเทพได้ไปเยี่ยมท่าน ๒ คน ก็ดีขึ้นเยอะนะทางด้านจิตใจ เพราะสอนเป็นกันเองนี่นะ สอนอย่างเด็ดเฉียบขาดเลยสอนแบบกันเอง คือสอนแบบกษัตริย์ไม่ได้ เพราะกิเลสมันไม่ได้ถือว่าเป็นกษัตริย์นี่นะ มันดีได้ทั้งนั้น เราสอนเราจะสอนเห็นแก่กษัตริย์ไม่ได้ ต้องเห็นแก่กิเลสพิดกิเลสเลย เอาอย่างหนัก บอกเรื่องหยูกเรื่องยาเรื่องหมอย่าไปกังวลกับเขา หมอเขาเรียนวิชามาเต็มภูมิแล้ว วิชาทุกอย่างเต็มภูมิของหมอแล้ว มอบให้หมอเรื่องร่างกาย แต่เรื่องจิตใจมอบให้เราเป็นผู้ปฏิบัติเอง อย่าไปยุ่งกับเขาอย่าเป็นกังวลเราว่างๆ ตอนกลับไปฟังว่าเกือบจะไม่ตะเอยาเลยว่างั้น ไปใหญ่เลยคือไม่สนใจกับยาเลย ใส่ใหญ่คึกคัก สามสี่วันเสด็จมาอีกก่อนที่จะเสด็จไปเมืองนอก

ก็ต้องอย่างนั้นซิ กิเลสมันรุนแรงเราจะไปสู้เหาะ ๆ แหะ ๆ ไม่ได้ไม่ทันมัน นี่ละท่านว่ามัชฌิมาปฏิปทา คือกิเลสเด็ดธรรมดาต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้ไม่ทันกัน แต่คนไม่รู้ว่ามีมัชฌิมาเป็นยังงั้นซิ ขึ้นเวทีก็รู้กันเอง กิเลสตัวไหนเก่งก็เก่งใส่กันเลย กิเลสเก่งธรรมดาต้องเก่ง กิเลสเด็ดธรรมดาต้องเด็ดไม่เด็ดไม่ได้ นี่เรียกมัชฌิมา พอเหมาะกัน ๆ ขึ้นเวทีก็รู้เอง กิเลสมันใช้เล่นเมื่อไรมันทำลายโลกเวลานี้ทำลายน้อยเมื่อไร เราวิตกมากจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดาณะ เฒ่าแก่มาทำอะไรยังวิตกวิจารณ์ สมบัติเงินทองข้าวของมีเต็มบ้านเต็มเมืองแต่หาความสุขในใจไม่ได้นี่ซิมันสำคัญนะ โลกเวลานี้แห้งผากจากความสุขภายในใจด้วยอรรถด้วยธรรม มันไม่มีแหละ มีแต่การดิ้นการดีดอยู่ภายนอก นั่นละเรื่องกิเลสมันยุมันแหยมมันหลอกมันลวงตมตมเรื่อย ให้ปั่นเรื่อยให้บึกบึนไปกับมันเรื่อย ๆ มันตมไปเรื่อยหลอกไปเรื่อยทุกซบไปเรื่อย มันไม่ให้เห็นฉากหลังมันนี่สำคัญโลกถึงได้ร้อน

ร้อนใจนี่ร้อนมากนะ ไปถามดูซินเดไคก็ตามครอบครัวใดก็ตามไม่ว่าใหญ่น้อยขนาดไหน เอ้า ถามลงมาจนกระทั่งถึงทุกตะเข้ญใจ มีกองทุกข์เต็มหัวใจด้วยกันทั้งนั้นแหละ เพราะไม่มีธรรมในใจเป็นน้ำดับไฟเราจึงวิตกวิจารณ์มาก สอนจึงสอนเน้นหนักเข้าไปที่ใจ ไฟอยู่ตรงนั้นนะ ไม่อยู่ที่อื่นไฟเผาโลก เตือดร้อนวุ่นวาย หนังสือพิมพ์ฉบับไหนมีแต่ระบายเรื่องกองทุกข์ของโลกออกมาทั้งนั้น ฆ่ากันนี่เหมือนผักเหมือนปลา ฆ่า

กันได้อย่างง่ายดายมาก นี่ละกิเลสมันง่ายนิดเดียว ถ้าทำชั่วแล้วกิเลสง่ายนิดเดียว ถ้าทำดีกิเลสถึงไว้ไม่ให้ทำ มันถึงเดือดร้อนมากโลกเรา

เมืองไหนจะสมบูรณ์พูนผลเหมือนเมืองไทยเรา ถ้าพูดถึงเรื่องอาหารการกินที่อยู่อาศัยทุกอย่างเต็มไปหมดบ้านเมืองเรา แต่ทำไมเมืองไทยเราหาความสุขไม่ได้ดีติดเป็นบ้ากันไป ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย ไม่ว่าคนโง่คนฉลาดแบบเดียวกันหมดเพราะไม่ได้มองดูธรรม มองดูแต่กิเลสมันหลอกไปทั้งนั้น ต่างคนต่างมอง ผู้ใหญ่ก็มองผู้น้อยก็มอง ผู้ใหญ่ก็คืบก็คลานเด็กก็คืบก็คลานเต็มไปด้วยอาชีพการงานของกิเลส เพราะฉะนั้นถึงเป็นกองทุกข์ มันหลอกเรื่อเราไม่รู้ มองดูจากหลังถึงเห็น ไม่มองดูจากหลังไม่ได้ ธรรมพระพุทธเจ้าดูจากหลังดูจากหน้าชิงถึงทันกันกับกิเลส ไม่งั้นแก้กิเลสไม่ตกตายทิ้งเปล่า ๆ นั่นแหละ

ไปที่ไหน ๆ มีแต่คนบ่นเรื่องกองทุกข์ โห จันทุเรศนะเรา ไม่ทราบจะปลงทุกข์ให้คนได้ยังไง สิ่งที่จะแก้ทุกข์มีอยู่เรื่องอรรถเรื่องธรรม ต่างคนต่างปฏิบัติตัวให้ตีเข้ฆ้องวดกวดขันในทางที่ถูกที่ดี และเข้ฆ้องวดกวดขันในทางที่ชั่ว ระมัดระวังไม่ให้เข้ามาแปดเปื้อนกายวาจาใจของเราที่ดีเท่านั้นเอง อยู่บ้านอยู่เรือนอยู่ไหนก็ค่อยสบาย ทุกข์จนหนโลกทุกข์เรื่องทุกข์ เกิดมากับกองทุกข์จะไม่ทุกข์ได้ยังไง เรื่องอาหารการกินสิ่งที่ควรได้ควรเสียก็ได้ก็เสียเป็นธรรมดา แต่หัวใจอย่าให้เสียจากศีลจากธรรมแล้วเป็นสุขเย็น

เห็นไหมพ่อแม่กับลูกได้อะไร ๆ มาลูกจะเลย ไม่ว่าพ่อแม่ใดลูกคนใดก็ตามเป็นแบบเดียวกันหมดเพราะความรัก พ่อก้าวขึ้นบ้านมาลูกจะเลยเลยเชียวนะ แย่งโน้นแย่งนี้ พ่อแม่ได้อะไรมาแย่งกินหมด พ่อแม่ยื่นให้คนนั้นยื่นให้คนนี้ยื่นไม่ทัน ถ้าลูกหลายคนยื่นไม่ทัน นี่เพราะความรักความเมตตาสงสาร เราก็ให้มืออย่างนั้นซิ รักลูกรักเมียรักครอบครัวเห้ยเรือนรักอย่างนั้นซิ จะไปรักอะไรหญิงคนนั้นชายคนนี้เป็นบ้ากันไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง เวลานี้กามกิเลสกำลังทำคนให้เป็นบ้ายังไม่รู้อยู่หรือ ลืมไปหมด ลืมลูกลืมเมียลืมผัวลืมไปหมด กิเลสตัวนี้ตัวหน้าด้านมาก ตัวนี้ตัวหนักตัวผาดโผนมากที่สุด ทำลายโลกให้เดือดร้อนวุ่นวายอยู่เวลานี้ ล่มจมก็เพราะตัวนี้เอง เพราะฉะนั้นจึงได้เด็ดลงจุดนี้ ๆ จุดสำคัญนี้ ฟาดตัวนี้ให้พังลงไปแล้วไม่เห็นมีตัวใดติด เอามันขนาดนั้น

ขึ้นเวทีเสียก่อนถึงรู้จักกัน กิเลสตัวไหนเก่ง ๆ ขึ้นเวทีฟัดกันแล้วก็รู้เอง ตัวนี้แหละตัวเก่งที่สุด ตัวกามกิเลสนี้ตัวเก่งที่สุด ตัวนี้มันเสียลงไปแล้วไม่มีตัวไหนติดตัวไหนติดบ้านเมืองสงบร่มเย็นไปหมด เหมือนกับผู้ร้ายตัวมันเก่ง ๆ มัดมันใส่คุกใส่ตะรางแล้วบ้านเมืองก็อยู่เย็นเป็นสุข ตัวนี้มัดใส่คุกใส่ตะรางฟาดมันมันเสียแล้วแสนสุขแสน

สบาย เพราะฉะนั้นพระอนาคามีท่านจึงไม่กลับมาเกิดอีก เพราะตัวนี้เป็นตัวยุ่งที่สุดเลย นี่สอนขนาดนั้นยังไม่รู้อยู่หรือ

เราหวังอะไรกับโลกเวลานี้เราสอนโลก หวังเอาหัวใจเท่านั้นนะ เราไม่ได้หวังอะไรในโลกอันนี้ ตัวของเราจะตายวันไหนไม่ห่วง ไปพร้อมเสมอเวลานี้ ไม่ห่วงโลกเรา ไปนานแล้วนะพูดจริง ๆ มันจะไปอยู่หลายครั้งแล้วถ้าปล่อยก็ฝังเลย พอรู้ได้ก็รู้ รู้ไม่ได้ก็ปล่อย เตือนนี้พอรู้ได้ก็รู้ไว้เพื่อโลกนั่นเอง พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ว่าเราหวังอะไรเวลานี้ เราไม่ได้หวังอะไรนี่นะ บิณฑบาตเมื่อเช้านี้ก็ ๕๘-๕๙ บาทร จะกินให้ตายก็ตาย จะกินอะไรนักหนา ห่วงอะไรห่วงเจ้าของ ตื่นขึ้นมาจิตใจออกทางโลกแล้วนะ ออกทางโลกด้วยความสงสารสงเคราะห์นั้นแหละ ไปแล้วจิต อันไหนอันดับหนึ่ง อันไหนอันดับสอง อันดับสาม อันดับสี่ที่จะช่วย เป็นอย่างนั้นนะ

มันไม่ได้มาอยู่กับเจ้าของนี่ เจ้าของจะเป็นจะตายก็ตาม บิณฑบาตเดินไปตามทางลั้ม เตือนนี้จึงไม่ไปบ้านน้อยนะ เดินไป ๆ ลั้ม แต่ลั้มด้วยความมีสติก็ไม่ใช่ไร ลั้มลุกขึ้นไปอีก....ลั้มอีก ก็จะไปอะไรนักหนา...กลับคืนมารับที่หน้าวัด ไม่ทิ้งลวดลายแหละ ไปโน้นไม่ได้มาเอาตรงนี้ จากนั้นมาเลยไม่ไป แม้เช่นนั้นยังไม่เป็นห่วงเจ้าของนะ ก็ธาตุขันธ์เฉย ๆ เครื่องใช้เฉย ๆ ตู้อใจกับธาตุขันธ์ให้ชัดเจนซิ ใจอยู่ตรงกลางนี้ธาตุขันธ์อยู่ข้างนอกนี้ ถ้าเป็นมหาสมุทรก็เป็นเกาะ เกาะของจิตเกาะของมหาสมุทร พิจารณาให้เห็นชัดอย่างนั้นแล้วหายสงสัย

นี่ละพระพุทธเจ้ารู้อย่างนี้แหละมาสอนโลก ไม่ใช่รู้แบบงู ๆ ปลา ๆ สุ่ม ๆ เต่า ๆ เหมือนพวกเราเกาหมัดด้วย สุ่ม ๆ เต่า ๆ เกาหมัดด้วย เกาตะไปด้วยนะเก่งกว่าหมา หมามันเกาที่คัน ๆ แต่นี้เกาตะไปเลย ไม่ว่าลูกใครผิวใครเมียใครเกาตะไปเลย พวกบ้ากามพวกหน้าด้าน หนังสือพิมพ์ออกนี่คนไม่นั่งเสื่อนั่งผ้าแล้วเวลานี้มันด้านขนาดนั้น จิตใจต่ำทราบนขนาดนี้เชียวหรือ ๆ ต่อไปจะไม่มีใครนั่งเสื่อนั่งผ้าแหละมันเกะกะ แต่งตัววันเกิดล่อนจ้อนไปเลยนั่นแหละไม่เกะกะ เลยหน้าด้านแล้วไม่เกะกะอะไรไม่เกะกะทั้งนั้น มันหมดแล้วนะศีลธรรมเวลานี้จะไม่มีเหลือแล้วนะ

ผู้ทรงศีลทรงธรรมนี้ต้องแอบ ๆ ซ่อน ๆ นะหลบ ๆ ซ่อน ๆ ผู้ไม่มีศีลมีธรรมผู้เป็นอันธพาลเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มตลาดตลาดเลเวลานี้ ออกเพ่นพ่านเพราะอำนาจกิเลสฝ่ายต่ำมาก ฝ่ายศีลธรรมที่จะรักษาความดีรักษาโลกให้มีความแน่นอนหนามันคงสงบรึมเย็นนี้มีน้อยมาก เพราะฉะนั้นจึงไม่ทันกัน ๆต่อไปศีลธรรมก็หลบซ่อน จะไปวัดไปว่านี่ไปหลบ ๆ ซ่อน ๆ แล้วนะ ออกหน้าออกตาไม่ได้แล้วกิเลสหัวเราะ ขนาดนั้นนะ แล้วกองทุกข์เต็มหัวใจ ๆ ไม่มองดู มันมาจากกิเลส มาจากศีลจากธรรมที่ไหนมี ไม่เคยมีมาจากกิเลสทั้งนั้น แต่ไม่ดูซิ

ทุเรศจริง ๆ นะเฒ่าแก่มาเท่าไรมองดูสลดสังเวชนี่นะ ตามีหุมีใจมีไม่อดคิดได้ เหนือ ตามองเห็นພັກกระเทียมเข้าใจแล้ว หุฟิงພັກกระเทียมเข้าหัวใจแล้ว ใจเป็นผู้คิดผู้อ่านผู้พิจารณาผิดถูกชั่วดีประการต่าง ๆ แล้วทำไมจะไม่ได้เรื่องออกมา ต้องได้ซิ อันนี้มีแต่เรื่องสุมสุมห่าชี้หุมาชี้หามาแห่งนำทุเรศจริง ๆ นะ ความไม่มีศีลมีธรรมเป็นอย่างนี้แหละ เลอะเทอะไปหมดเลย

เราไม่ต้องพูดที่อื่นแม้แต่ในวงวัดนี้ก็เอาซิ พระปราศจากศีลธรรมปราศจากวินัย พระไม่รักษาวินัยเสียอย่างเดียวนี่เลอะทันทีเลย แตกกระจัดกระจายอยู่ด้วยกันไม่ได้ พระอยู่ด้วยกันได้เพราะพระมีวินัย ต่างองค์ต่างมีวินัย ชีวิตจิตใจอยู่กับวินัยของพระพุทธเจ้า เข้มงวดกวดขัน ตัวเองเข้มงวดกวดขันตัวเองแล้วต่างองค์ก็ต่างเข้มงวดกวดขันต่างองค์ก็อยู่ด้วยกันสนิท นี่มากี่ภาค ในวัดป่าบ้านตาดมีทุกภาค เรียกว่าทั่วเมืองไทยมาอยู่ที่นี้เต็มไปหมด แล้วทำไมท่านอยู่เย็นเป็นสุข เพราะหลักธรรมหลักวินัยพาให้อยู่เย็นเป็นสุข ไม่ใช่กิเลสพาให้อยู่เย็นเป็นสุข มีมากมีน้อยอยู่เย็นเป็นสุข ไม่เพื่อความดี ไม่เหมือนความชั่ว กิเลสไม่ให้เพื่อทั้ง ๆ ที่มันเพื่อ ขึ้นรายเดียนี่ก็เพื่อแล้วแต่กิเลสไม่ให้เพื่อ ให้เป็นบ้ากับมันตลอดไป

นำทุเรศจริง ๆ นี่จะว่าไง โห ม่ากันนี้เร็วที่สุดเลย ความอดความทนความให้อภัยกันไม่ค่อยจะปรากฏแล้วเวลานี้ นั่งรถไปดูก็รู้ รถคันไหนมีอภัยศัยดีมีธรรมในหัวใจบ้าง สวนทางกันก็รู้ แข่งกันก็รู้ เขาแข่งมาก็รู้ ศีลธรรมหมดไป ๆ นำทุเรศจริง ๆ นะ ทั้ง ๆ ที่ธรรมะพระพุทธเจ้าเลิศโลกตลอดเวลามานะ แต่กิเลสมันคอยกลบ ๆ เอาไว้ไม่ให้เห็น ๆ ไม่ให้รู้ ๆ มันเอาแต่เรื่องของมันออกตลาด ๆ พวกเราก็กวักงวักมัด ติดพันกันเป็นบ้าไปเลยติดพันกิเลส

พากันจำให้ตึนะ ความดีเท่านั้นที่จะต้านทานความชั่วความทุกข์ความทรมานทั้งหลายได้ ไม่ว่าภพนี้ภพหน้าภพไหนก็ตามมีความดีเท่านั้นที่จะถอดตัวของเราหรือถอนตัวของเราออกจากกองทุกข์ได้ นอกนั้นไม่มี ฟังแต่ว่านอกนั้นไม่มี เพราะกิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกันมาแต่กาลไหน ๆ นี่กัจจกรของกิเลส นี่กัจจกรของธรรม พัดกันอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ ถ้าฝ่ายธรรมมีกำลังมากฝ่ายธรรมก็ถอดความดีคนดีนี้ออกได้ ฝ่ายดีออกได้ ๆ ถ้าฝ่ายธรรมไม่มีกำลังก็จมอยู่กับกิเลส พันกันอยู่นั้นตลอดเวลา นอกนั้นไม่มีอะไรมาช่วยได้ มีธรรมเท่านั้น ธรรมคือความดี ให้พากันสร้างนะความดี

อย่ากลัวทุกข์กลัวจน ความกลัวทุกข์กลัวจนโดยไม่บริจาทานที่เป็นการกุศลแก้หัวใจเจ้าของ นั่นแหละคือเรื่องของกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์ให้พากันรู้เสีย มีเท่าไรก็กอบเข้ามากวาดเข้ามา ไม่พอกับความต้องการของกิเลส กอบเข้ามา ๆ เวลาตายแล้วเอาฟืนเผาไม่ได้เอาสิ่งเหล่านี้เผานะ แล้วเจ้าของไปจมกิเลสไม่จม มันเหยียบหัวใจไปเรื่อย ๆ

อย่างนั้น คิตตูชิจะทำความดีอะไรต้องกีดต้อขวางจากกิเลสแหละไม่มีรายไหน นอก
จากกิเลสหมดจากหัวใจแล้วไม่มีอะไรกีดขวาง ถ้ามีมากมีน้อยต้องแสดงอาการกีดขวาง
จนได้แหละให้เห็นชัด ๆ มีมากมีน้อย

เราจะทำความดีมากน้อยกิเลสจะมีมากน้อยออกมาเรื่อย ๆ มากก็ตมกัันมาขวาง
เรา ครั้นเวลาจะพึงเป็นพึงตายพึงธรรมนะไม่ได้พึงกิเลส กิเลสเป็นตัวมารต่างหากมัน
หากกีดหากขวาง เราโง่จมไปกับมันเรื่อย ๆ นั้นซิ จะทำอะไรไม่ได้ทำง่าย ๆ นะถ้าจะ
ทำความดี ต้องหาช่องหาทางหาอุกฤษ์ดูยามดูดวงชะตาราศีเสียก่อนจึงจะมาทำบุญ บท
เวลากิเลสมันฟาดเอาหัวแตกไม่เห็นได้ดูอุกฤษ์ดูยามอะไร พวกกันจำเอานะ

วันนี้เทศน์เท่านั้นละหมดภูมิแล้วหลวงตา ป.๓